

• VARMT VÄLKOMNA TILLBAKA
TILL FORS GÅRD •

FÖRBESTÄLL ETT SIGNERAT EX I
JULKLAPP TILL DIG SJÄLV ELLER TILL
EN BOKVÄN

MEJLA MIG PÅ INFO@SOFIAYMEN.SE •

Boksläpp
4/11

SOFIA YMÉN

En sagolik júl

p*
PRINTZ
PUBLISHERS

TIDIGARE UTGIVNA TITLAR AV SOFIA YMÉN:

Hemma där hjärtat väntar, 2017

Den mitt hjärta slår för, 2018

Hjärtats tillfälligheter, 2019

Ett oväntat arv, 2020

En svårfångad dröm, 2021

P*

UTGIVEN AV PRINTZ PUBLISHING, STOCKHOLM, 2021

info@printzpublishing.se

www.printzpublishing.se

En sagolik jul

Copyright © Sofia Ymén 2021

Omslag: Emma Graves

Sättning: Annika Meijer

Korrektur: Emily Rosenqvist

ISBN 978-91-7771-439-2

Tryckt hos Scandbook AB

Till Sofia

Livet är i sig självt den mest underbara sagan.

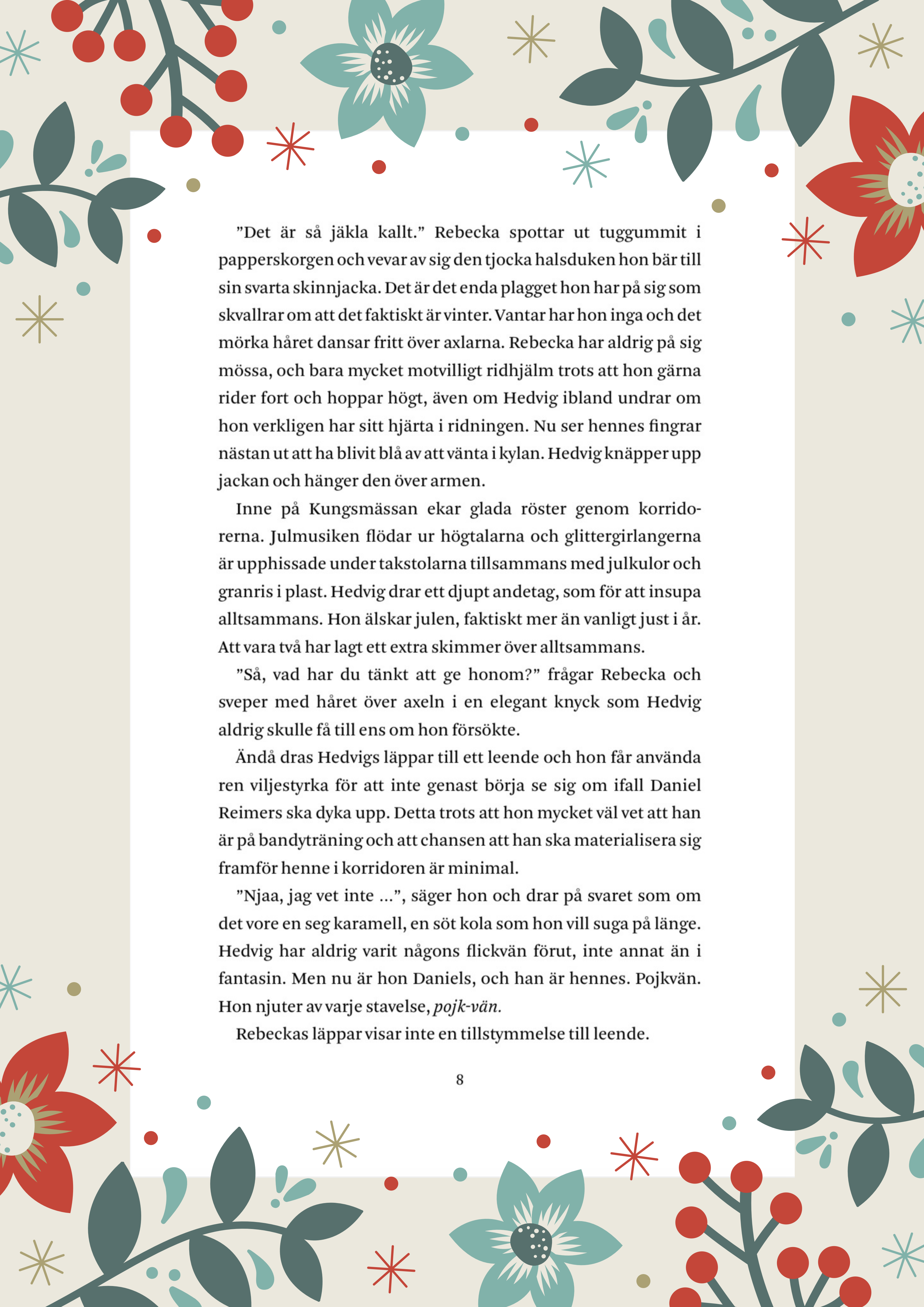
H.C. ANDERSEN

Prolog

ETT STILLA SNÖFALL bäddar in hustak och trädtoppar längs gångbanan i Kungsbackas innerstad. Hedvig pulsar fram i sina fodrade vinterstövlar. Stövlarna är nya, de blänker i solskenet och knarrar behagligt om benen när hon går. Bilarna rullar tyst förbi, deras ljud dämpade av snötäcket som snart döljer asfalten och färgar den gnistrande vit, istället för moddigt grå. Några lätta skutt över parkeringen och Hedvig sveps in i värmen som pustar ut likt ett djupt andetag från entrédörrarna till Kungsmässan.

"Rebecka!" Hedvig lyfter ena armen och vinkar. Med sin fria hand fiskar hon samtidigt upp en skrynklig sedel ur jackfickan och stoppar den i bössan som en kvinna i tomteluva skramlar med under näsan på henne. Rebecka viftar till svar med mobiltelefonen i ett fast grepp. Hedvig har själv önskat sig samma modell i julklapp men tvivlar starkt på att hon kommer att få den populära telefonen som alla hennes vänner redan verkar ha. Säkert finns det någon exklusivare modell, någon som inte ens kommit ut på marknaden men som hennes föräldrar ändå lyckats förbeställa. Hedvig skjuter undan tanken på sina föräldrar. På att allt hela tiden måste vara inte bara perfekt, utan också lite bättre än det alla andra har. Rebecka skulle ha skrattat åt hennes bekymmer. Därför ler Hedvig och drar av sig mössan. Hon gör ett klent försök att puffa upp håret som frasar av elektricitet och klistrar om kinderna när hon trycker ner mössan i fickan på dunjackan.

”Det är så jäkla kallt.” Rebecka spottar ut tuggummit i papperskorgen och vevar av sig den tjocka halsduken hon bär till sin svarta skinnjacka. Det är det enda plagget hon har på sig som skvallrar om att det faktiskt är vinter. Vantar har hon inga och det mörka håret dansar fritt över axlarna. Rebecka har aldrig på sig mössa, och bara mycket motvilligt ridhjälm trots att hon gärna rider fort och hoppar högt, även om Hedvig ibland undrar om hon verkligen har sitt hjärta i ridningen. Nu ser hennes fingrar nästan ut att ha blivit blå av att vänta i kylan. Hedvig knäpper upp jackan och hänger den över armen.

Inne på Kungsmässan ekar glada röster genom korridorerna. Julmusiken flödar ur högtalarna och glittergirlanderna är upphissade under takstolarna tillsammans med julkulor och granris i plast. Hedvig drar ett djupt andetag, som för att insupa alltsammans. Hon älskar julen, faktiskt mer än vanligt just i år. Att vara två har lagt ett extra skimmer över alltsammans.

”Så, vad har du tänkt att ge honom?” frågar Rebecka och sveper med håret över axeln i en elegant knyck som Hedvig aldrig skulle få till ens om hon försökte.

Ändå dras Hedvigs läppar till ett leende och hon får använda ren viljestyrka för att inte genast börja se sig om ifall Daniel Reimers ska dyka upp. Detta trots att hon mycket väl vet att han är på bandyträning och att chansen att han ska materialisera sig framför henne i korridoren är minimal.

”Njaa, jag vet inte ...”, säger hon och drar på svaret som om det vore en seg karamell, en söt kola som hon vill suga på länge. Hedvig har aldrig varit någons flickvän förut, inte annat än i fantasin. Men nu är hon Daniels, och han är hennes. Pojkvän. Hon njuter av varje stavelse, *pojk-vän*.

Rebeckas läppar visar inte en tillstymmelse till leende.

Att hon inte är lika förblindad av himlastormande förälskelse som Hedvig är tydligt. Inte heller verkar hon vara invaggad i den generellt välvilliga inställning som annars brukar höra julen till. Ibland har Hedvig svårt att förstå henne. Först och främst är Rebecka *ursnygg!* Inte för att det är ensamt avgörande för att få en lycklig tillvaro, men det kan inte förnekas att det åtminstone är en fördel. Själv är Hedvig en grå mus. Rebeckas, Flippas och Madeleines ständiga skugga. Hon kan fortfarande inte förstå hur Daniel kunnat se förbi Rebeckas utseende och rappa repliker, Filippas charm och höga skratt och Madeleines omtänksamhet och värme – för att lägga märke till *henne*.

Hedvig är blyg, får alltid tunghäfta när hon ställs inför någon hon inte känner och hennes ansikte blir blossande rött så snart någon ger henne ett ögonkast. Att hennes föräldrar skickat henne på läger varje sommar de senaste tre åren, för att hon tillsammans med andra unga damer ska förberedas att ta över världen med överlägsen elegans, har knappast gett önskad effekt. Snarare den motsatta, tänker Hedvig. Hade hon någon som helst längtan att ta över världen tidigare, så har umgänget med närmare trettio mycket målmedvetna unga kvinnor flera somrar i rad effektivt tagit den längtan ur henne. Ändå vill hon vara till lags, och sommarlägret är det enda som får Hedvigs mamma att se på henne med något som liknar stolthet i blicken. Hedvig släpper ifrån sig en djup suck, men väcks ur sina tankar av Rebecka som väser:

”Jag hoppas att du inte har tänkt köpa någon *hästgrej* till honom.” Hon betonar hästgrej som om det vore ett fult ord, samtidigt rynkar hon demonstrativt på näsan.

”Självklart inte!” ljuger Hedvig. Hon skakar häftigt på huvudet och skjuter genast undan tanken på hästbutiken. Den var

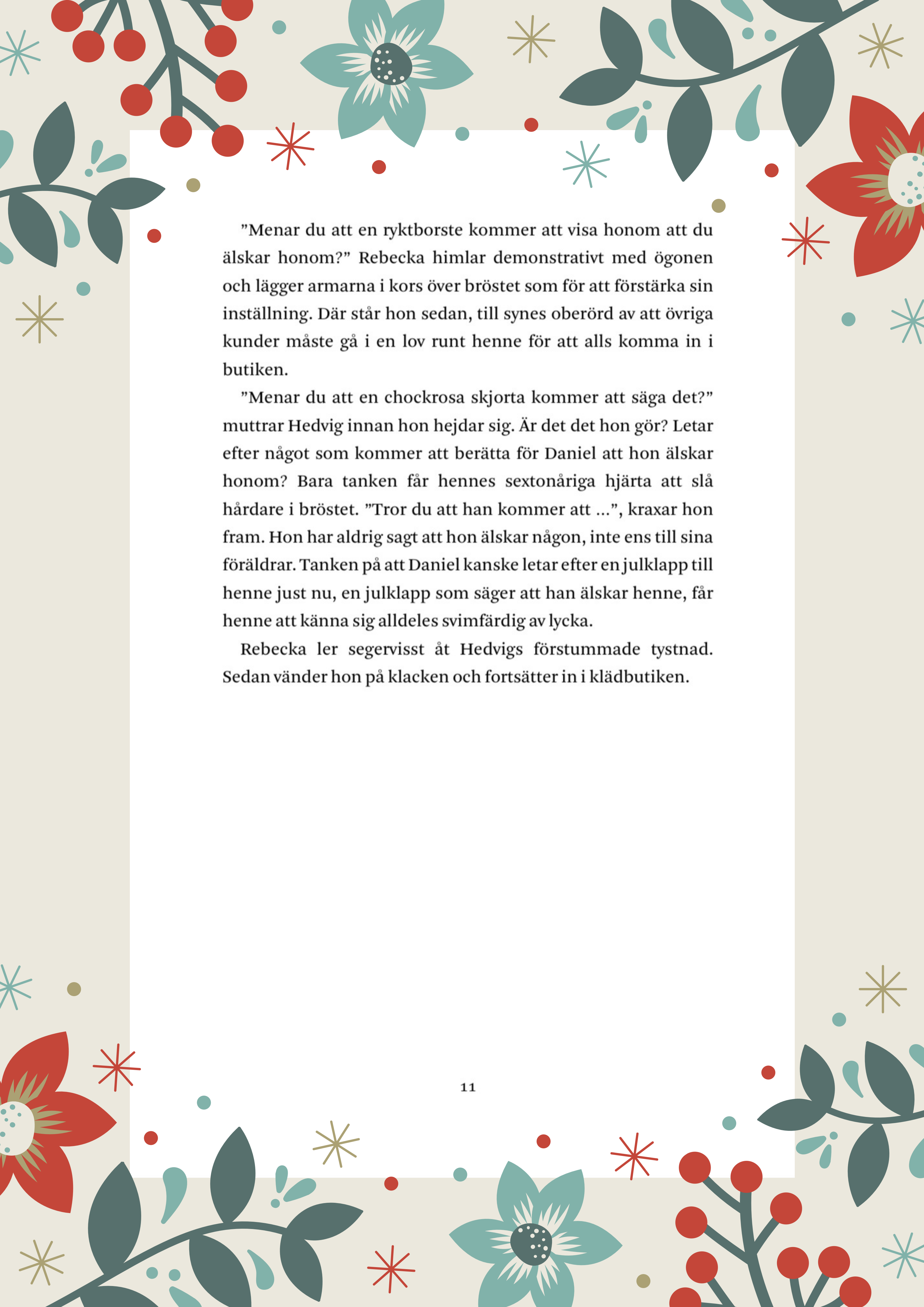
annars hennes första anhalt, och varför inte? Det var ju genom hästarna de träffades, på traktens ridskola. Om Hedvig inte ska köpa något som har med hästar att göra, har hon verkligen ingen aning om vad hon ska hitta på. Daniel är hennes första och hittills enda pojkvän. De har inte hunnit med några födelsedagar, har inte haft anledning att köpa presenter till varandra, så hon har inget att gå på. Hedvig följer efter Rebeckas ryggstavla när hon börjar tränga sig fram utmed skyltfönstren. Den storslagna färgprakten och utbudet med allt från slipsnålar till årets förmodade julklapp, en gps, får Hedvig att svettas trots att hon har dunjackan hopvikt under armen. Rebecka stannar till utanför guldsmedsaffären innan hon verkar bestämma sig och fortsätter mot klädbutiken bredvid. Hedvig sneglar upp mot skyltningen som knappt innefattar en tomte trots att julen är nära förestående. Istället är fönstret fyllt av skyltdockor med kläder i grälla färger som Hedvig inte kan tänka sig att Daniel någonsin skulle bära.

”Jag tror faktiskt att han skulle bli gladare om han fick en ryktborste. Han behöver en”, säger hon tvekande.

”Det är inte meningen att man ska ge bort saker någon *behöver*. Man ska ge bort saker som visar vad man *känner*”, säger Rebecka med ett så överlägset tonfall att Hedvig får bita sig i kinden för att inte kasta ur sig ett bistert: ”Verkligen?”

Det som hejdar henne är det faktum att det är hon själv som bett Rebecka om hjälp. Rebecka har avverkat fler pojkvänner än de andra tjejerna sammantaget. Madeleine går bara och trånar efter Henke och kommer förmodligen att hinna dö av ålder innan någon av dem tar initiativet och visar vad de känner. Filippa är fullständigt ointresserad av allt förutom hästar, att fråga henne till råds vore lönlöst.

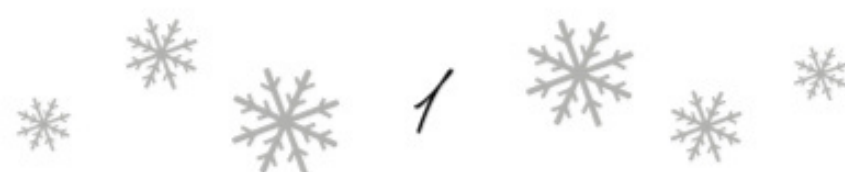

”Menar du att en ryktborste kommer att visa honom att du älskar honom?” Rebecka himlar demonstrativt med ögonen och lägger armarna i kors över bröstet som för att förstärka sin inställning. Där står hon sedan, till synes oberörd av att övriga kunder måste gå i en lov runt henne för att alls komma in i butiken.

”Menar du att en chockrosa skjorta kommer att säga det?” muttrar Hedvig innan hon hejdar sig. Är det det hon gör? Letar efter något som kommer att berätta för Daniel att hon älskar honom? Bara tanken får hennes sextonåriga hjärta att slå hårdare i bröstet. ”Tror du att han kommer att ...”, kraxar hon fram. Hon har aldrig sagt att hon älskar någon, inte ens till sina föräldrar. Tanken på att Daniel kanske letar efter en julklapp till henne just nu, en julklapp som säger att han älskar henne, får henne att känna sig alldeles svimfärdig av lycka.

Rebecka ler segervisst åt Hedvigs förstummade tystnad. Sedan vänder hon på klacken och fortsätter in i klädbutiken.

Tretton år senare

ETT KYLIGT REGN faller över gårdsplanen på Fors gård, vattnet samlas i leriga pölar som speglar den gråmulna himlen. Redan imorgon kommer de att gå in i december, men drömmen om en vit jul känns avlägsen när hästarnas hovar bildar gropar i lervällingen som sprätter över Hedvigs ridstövlar medan hon går mot stallet. Ett par toner från den lilla radion i fönstret när hon kliver in är allt som krävs för att hon ska kastas tillbaka till den där första julen. Den när Daniel Reimers första gången sagt att han älskade henne. Tårarna hettar bakom ögonlocken när hon öppnar boxdörren. Tyst räknar Hedvig för sig själv:

”En Mississippi, två Mississippi, tre jävla Mississippi ...”

Det kan inte vara rimligt att känna så här, när ska det gå över? Ett och ett halvt år, snart två, har gått sedan skilsmässan och visst har hon rört sig framåt. Det har hon varit tvungen att göra. Sekelskiftesvillan är såld, hon har flyttat in med sin dotter i radhuset i Vallda och hon infinner sig pliktskyldigt till sitt nya jobb på barn-
domsvännen Madeleine Fors hästgård varje dag. Hon har inte tillåtit sig själv att stanna upp för ett ögonblick, bara tvingat sig själv att fortsätta. Ändå känner hon att hon snart inte kommer att orka klistra på ett leende inför Filippa som är uppklättrad på en trappstege och julpyntar samtidigt som hon sjunger med

i radions skvalande. Helst av allt vill Hedvig dra en gammal hästfilt över sig tills den sista versen av "Auld Lang Syne" blivit sjungen, julhelgen är förbi och Märta, hennes dotter, är hemma igen.

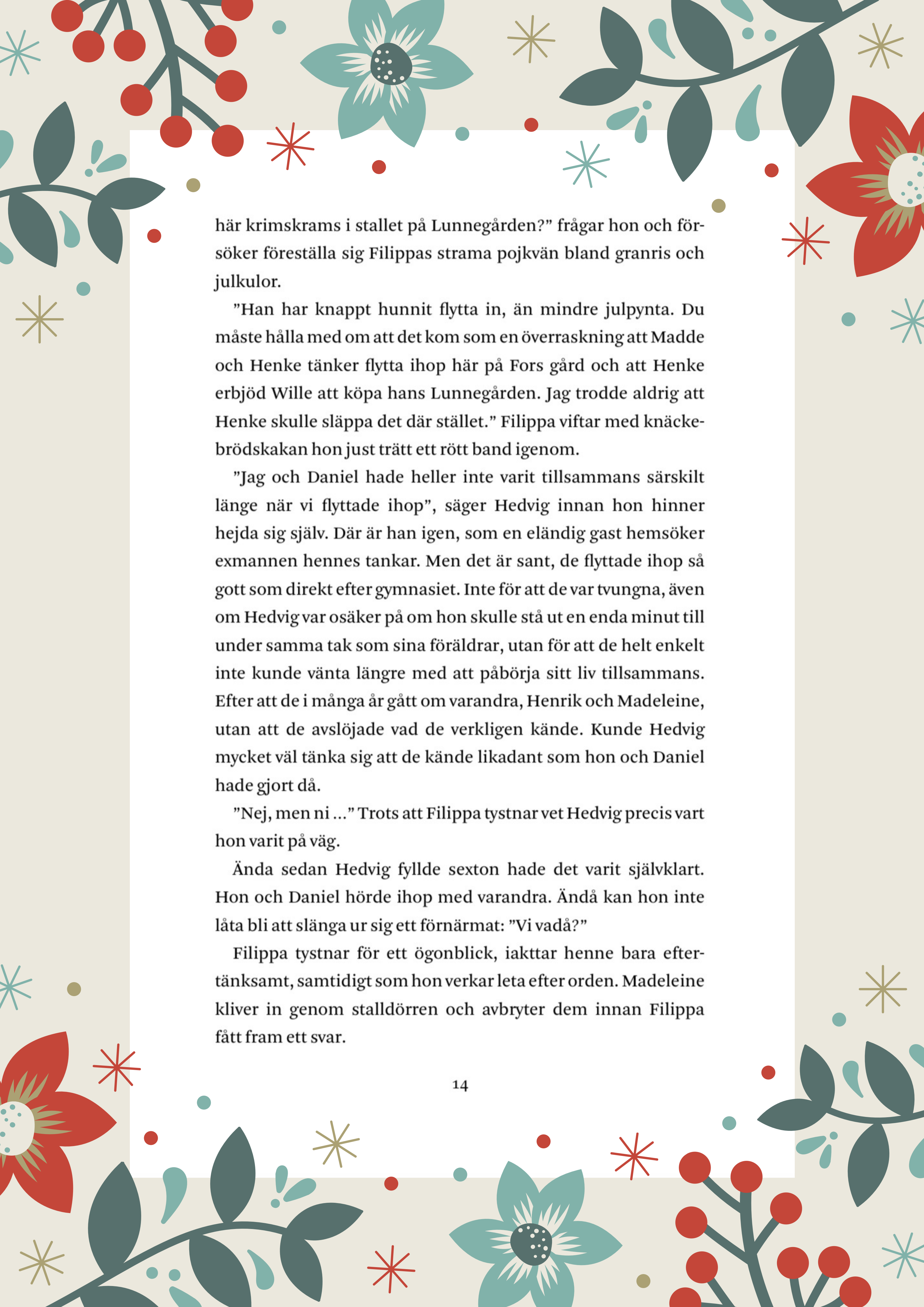
"Hur är det med dig?" Filippa stannar till med händerna halvvägs över huvudet, där hon försöker fästa upp granris på stallväggen.

Trots att Filippa är en av Hedvigs närmaste vänner, efter att de som tidigare barndomsvänner nu återsetts som kollegor på Fors gård, stramar Hedvig upp sig. För ett ögonblick kramar hon hårt med händerna om gallret ovanför boxdörren hon just stängt. Sedan släpper hon taget, tvingar ner axlarna och vänder sig om.

"Det är bara fint", ljuger hon. Varför hon ljuger vet hon inte, men hon har hållit skenet uppe så länge att det känns som att det är för sent att gå tillbaka. Folk har gått vidare, och de förväntar sig att hon ska ha gjort detsamma. Otrohetsaffären som för knappt två år sedan var det enda som folk pratade om, och det som effektivt avslutade Hedvigs och Daniels äktenskap, är numera gamla nyheter. "Ska det verkligen vara nödvändigt med julpynt?" kommer hon på sig själv att fräsa. Trots att hon vet att Filippa egentligen inte är den hon är besviken på, trots att hon själv i vanliga fall skulle ha varit den som dirigerat arbetet och föreslagit mera glitter. Men i år får varje smällkaramell, tomte och julkula henne bara att minnas det hon saknar.

"Självklart!" säger Filippa utan att tveka och fäster bestämt upp granriset på väggen. "Raudhetta älskar det, visst gör du det?" tillägger Filippa och lutar sig ner för att kärvänligt klia sitt islandssto under pannluggen.

"Du förstår att hon inte menar ja, bara för att du har lärt henne att nicka, eller hur?" muttrar Hedvig. "Sätter Wille upp sådant

här krimskrams i stallet på Lunnegården?” frågar hon och försöker föreställa sig Filippas strama pojkvän bland granris och julkulor.

”Han har knappt hunnit flytta in, än mindre julpynta. Du måste hålla med om att det kom som en överraskning att Madde och Henke tänker flytta ihop här på Fors gård och att Henke erbjöd Wille att köpa hans Lunnegården. Jag trodde aldrig att Henke skulle släppa det där stället.” Filippa viftar med knäckebröds-kakan hon just trätt ett rött band igenom.

”Jag och Daniel hade heller inte varit tillsammans särskilt länge när vi flyttade ihop”, säger Hedvig innan hon hinner hejda sig själv. Där är han igen, som en eländig gast hemsöker exmannen hennes tankar. Men det är sant, de flyttade ihop så gott som direkt efter gymnasiet. Inte för att de var tvungna, även om Hedvig var osäker på om hon skulle stå ut en enda minut till under samma tak som sina föräldrar, utan för att de helt enkelt inte kunde vänta längre med att påbörja sitt liv tillsammans. Efter att de i många år gått om varandra, Henrik och Madeleine, utan att de avslöjade vad de verkligen kände. Kunde Hedvig mycket väl tänka sig att de kände likadant som hon och Daniel hade gjort då.

”Nej, men ni ...” Trots att Filippa tystnar vet Hedvig precis vart hon varit på väg.

Ända sedan Hedvig fyllde sexton hade det varit självklart. Hon och Daniel hörde ihop med varandra. Ändå kan hon inte låta bli att slänga ur sig ett förnärmat: ”Vi vadå?”

Filippa tystnar för ett ögonblick, iakttar henne bara eftertänksamt, samtidigt som hon verkar leta efter orden. Madeleine kliver in genom staldörren och avbryter dem innan Filippa fått fram ett svar.

”Hinner ni komma in en sväng när ni är klara? Jag tänkte att vi skulle stämma av ett par grejer?” frågar hon men ändrar sig. ”Har det hänt något?”

”Hedvig har gått från varmchokladspeedad tomtemor till fullt utvecklade Grinch”, muttrar Filippa utan att se åt Hedvigs håll.

Tårarna bränner och Hedvig sväljer men tårarna rinner över ändå.

”Märta ska fira julen hos Daniel i år.” Hedvig gnuggar ilsket bort tårarna från kinderna. Hur patetisk är hon? Hon har klarat sig själv varannan vecka hur länge som helst. Men nu handlar det om julhelgen, och det får henne att motvilligt känna sig så ömklig och övergiven att hon inte vet vart hon ska ta vägen. Hon har inga syskon och föräldrarna kommer förmodligen att vara bortresta på någon hälsoretreat av det lyxigare slaget. Varje år har Hedvig, Daniel och Märta firat med Daniels familj. Men i år är Hedvig inte en del av vare sig familjen eller firandet längre, förstås. För Malin har tagit hennes plats. Hedvig kan inte hejda ännu ett snörvlande. Innan skilsmässan ägnade hon det inte en tanke, vad en skilsmässa verkligen innebar. Hur den familj man haft plötsligt försvinner, och inte bara den närmaste familjen utan svärföräldrar, svågrar och svägerskor, för att inte tala om gemensamma vänner som väljer sida.

”Jävla Danne!” Filippa tar utan att tveka ett par kliv ner från den låga trappstegen och drar in Hedvig i en hård omfamning.

”Jag tänker inte fira julen över huvud taget, utan strunta i julmusten, korka upp en flaska bubbel till repriserna av *Fixer Upper* och vänta tills helgerna är över”, snorar Hedvig fram.

”Det är klart att du ska fira jul. Du får komma hit, till mig och Henke och fira”, protesterar Madeleine.

Hedvig skakar bestämt på huvudet.

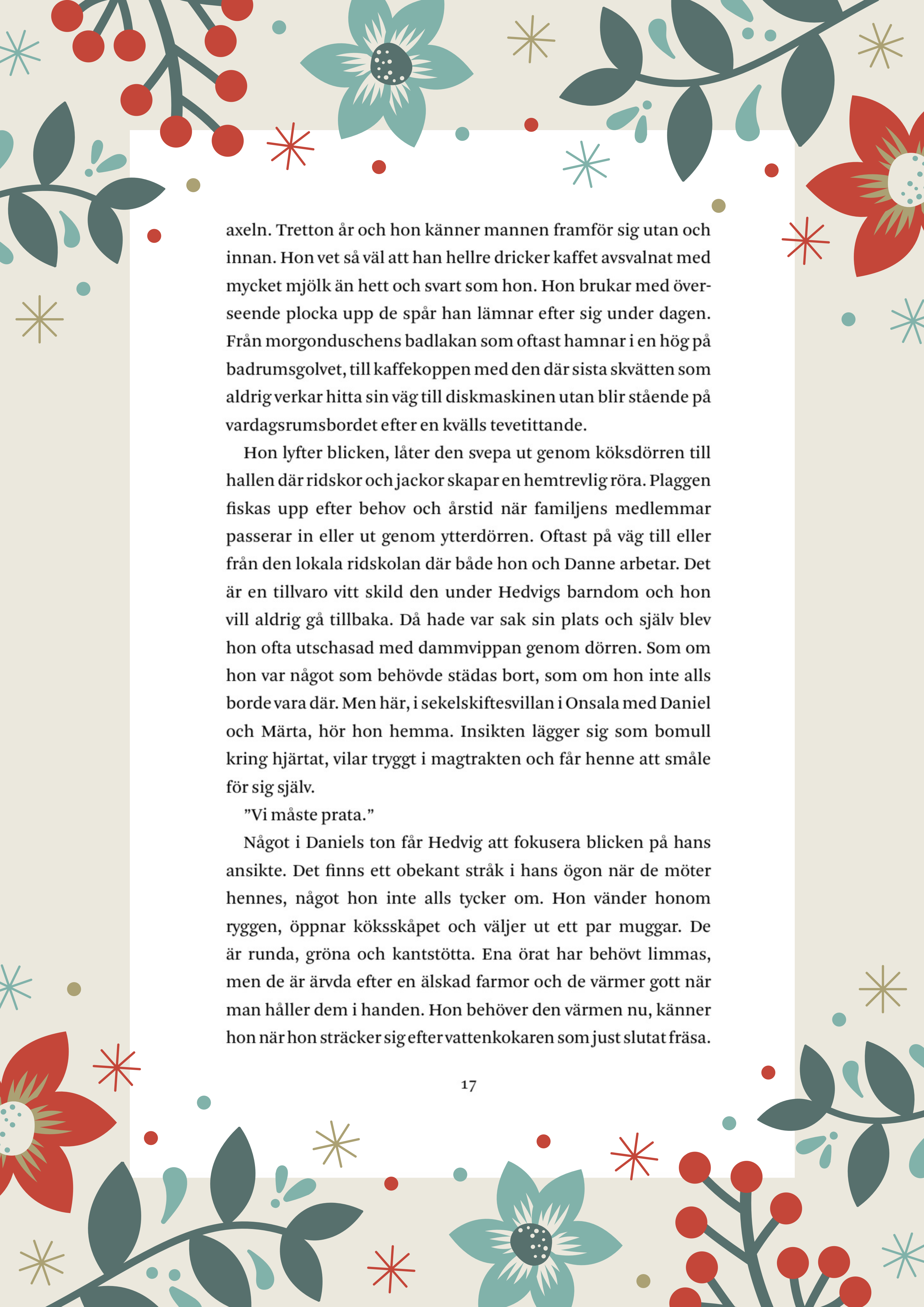
”Du kan inte bojkotta hela spektaklet bara för att Daniel är en skitstövel”, säger Filippa. ”Du älskar julen.”

”Inte i år.” Hedvig gnor ärmen under nästippen. ”Och nu behöver jag gå. Jag måste hämta Märta, kan vi stämma av dina grejer imorgon, Madde?” frågar hon, men väntar inte på svaret. Ett par steg så är hon tillbaka på stallplanen där regnet blandas med tårarna som hettar mot kinderna. Bildörren kärvar men Hedvig pressar upp den mot vinden och kliver in. Där lutar hon pannan mot ratten när minnena störtar över henne i samma takt som regndropparna smattrar mot rutan.

”Har du inte satt på tevattnet?” Hedvig kan se sig själv le roat åt sin man. Skaka på huvudet åt hur han som vanligt försvunnit in i tidningen som ligger uppslagen på bordet framför honom.

”Vad ska vi se ikväll?” frågar hon när hon lyfter vattenkokaren, fyller den med vatten. ”Repriser av *Vänner? Game of Thrones?*” funderar hon högt. ”Eller kanske den där nya ... Åh, jag kommer inte ihåg vad den heter ...” Hon kniper ihop ögonen, försöker att minnas. Samtidigt trycker hon på vattenkokaren som går igång med ett välbekant fräsande.

”Hallå? Jordan anropar, Daniel Reimers. Lyssnar du alls på vad jag säger?” frågar Hedvig med ett skratt när hon inte får något svar, inte ens en frånvarande grymtning. Retsamt lägger hon armarna i kors över bröstet, suckar åt sin kärlek sedan tretton år tillbaka. ”Var är du någonstans?” Hon låter blicken smeka hans anletsdrag. De är annorlunda nu än när de träffades, skarpare på något vis och vid tinningarna skymtar ett bleknande hårstrå eller två i allt det rödblonda. Men fräknarna springer uppför armarna precis som förr och hon kan nästan förnimma känslan av att låta fingertopparna följa dem upp mot

axeln. Tretton år och hon känner mannen framför sig utan och innan. Hon vet så väl att han hellre dricker kaffet avsvalat med mycket mjölk än hett och svart som hon. Hon brukar med överseende plocka upp de spår han lämnar efter sig under dagen. Från morgonduschens badlakan som oftast hamnar i en hög på badrumsgolvet, till kaffekoppen med den där sista skvätten som aldrig verkar hitta sin väg till diskmaskinen utan blir stående på vardagsrumsbordet efter en kvälls tevetittande.

Hon lyfter blicken, låter den svepa ut genom köksdörren till hallen där ridskor och jackor skapar en hemtrevlig röra. Plaggen fiskas upp efter behov och årstid när familjens medlemmar passerar in eller ut genom ytterdörren. Oftast på väg till eller från den lokala ridskolan där både hon och Danne arbetar. Det är en tillvaro vitt skild den under Hedvigs barndom och hon vill aldrig gå tillbaka. Då hade var sak sin plats och själv blev hon ofta utschasad med dammvippan genom dörren. Som om hon var något som behövde städas bort, som om hon inte alls borde vara där. Men här, i sekelskiftesvillan i Onsala med Daniel och Märta, hör hon hemma. Insikten lägger sig som bomull kring hjärtat, vilar tryggt i magtrakten och får henne att småle för sig själv.

”Vi måste prata.”

Något i Daniels ton får Hedvig att fokusera blicken på hans ansikte. Det finns ett obekant stråk i hans ögon när de möter hennes, något hon inte alls tycker om. Hon vänder honom ryggen, öppnar köksskåpet och väljer ut ett par muggar. De är runda, gröna och kantstötta. Ena örat har behövt limmas, men de är ärvda efter en älskad farmor och de värmer gott när man håller dem i handen. Hon behöver den värmen nu, känner hon när hon sträcker sig efter vattenkokaren som just slutat fräsa.

”Har det hänt något på jobbet?” frågar hon. Rösten låter ansträngt glättig, inte alls som hennes. Samtidigt försöker hon dra sig till minnes: Inte har det hänt något utöver det vanliga på ridskolan? Dagarna går visserligen i ett, och hon och Daniel hinner sällan stanna upp annat än för korta avstämningar. Enok Redare som äger ridskolan är till åren och numera mest ägare på pappret. I praktiken är det Hedvig och Daniel som driver verksamheten. De har pratat många gånger om att fråga Enok ifall de kan få köpa ridskolan, driva den vidare tillsammans. Fortfarande har de inte kommit till skott, kanske till hösten, tänker hon.

”Jag har träffat någon annan.”

Orden faller som glasskärvor mot golvet och får hjärtat att gå i tusen bitar precis som muggen Hedvig hållit i handen. När hon snurrar runt för att möta hans blick är hennes Daniel inte längre där. Det är inte hans välbekanta, kärleksfulla blick hon möter, det är någon annans. Någon hon inte känner igen, någon som ger henne tunghäfta och som får kinderna att blossa precis som i tonåren. Han ser på henne med samma skrämmande neutrala min som om hon vore en av ponnymammorna på ridskolan. Ett ansikte som bara passerar i strömmen av möten under en dag. Inte som Hedvig, hans Hedvig. Ändå tvingar hon sig själv att hålla kvar hans blick. Hon väntar på det retsamma skrattet som ska följa, även om hon avskyr den här sortens skämt: ”Du skulle ha sett din min!”

Men det kommer inte, varken skrattet eller orden.

Hedvig lyfter pannan från ratten, kylan kryper från fingertopparna uppför armarna och från nästippen ner i halslinningen och får henne att rysa. Bilen går igång med ett ansträngt

puttrande och Hedvig muttrar en bön om att den inte ska dra en sista suck och lägga av helt och hållet. Hon ignorerar batterilampan som lyser ilsket rött och sätesvärmen som inte fungerar. Istället vrider hon upp volymen på radion, även om den tillsammans med värmeflekten förmodligen bara får batteriet att ladda ur snabbare. Radiohallåans gälla stämma får henne att rycka till:

”Äntligen, december är här!” skrålar rösten till de utebbande tonerna av ”Last Christmas”. ”Nu spelar vi julmusik nonstop hela vägen fram till jul.”

Han säger det som om det vore en glad överraskning men nyheten får Hedvig att på måfå trycka på radions knappar för att slippa höra fortsättningen.

”Så sjutton heller”, muttrar hon. *Då* hade det det verkat som en fantastisk idé att både förlova sig och gifta sig under adventshelgerna, som en upptakt till julen de båda älskade. Nu markerar helgerna istället deras största misslyckande och påminner dessutom om dem hela vägen fram till jul.

”Avskyr du julen? Önskar du att den bara vore över?” frågar den nya radiokanalens hallåa.

”Ja!” utropar Hedvig med eftertryck. Samtidigt tar hon avtagsvägen till vänster i riktning mot Vallda där de numera bor och där Märta går i förskoleklass. Ibland glömmer hon sig och tar till höger istället. Som om hela Hedvigs inre väsen fortfarande dras till sekelskiftesvillan där de tidigare bott men där en ny familj redan huserar. En familj som pyntat huset med sina egna ljusslingor, ljusstakar i fönstren och adventsstjärnor som lyser upp deras väg hem. Hedvig har åkt förbi, bara en gång eller två. Då blundade hon och låtsades att allting som hänt de senaste åren bara varit en mardröm, att hon var på väg hem, en dag som

• alla andra. Just då brydde hon sig inte om hur patetiskt det säkert var, att längta tillbaka till ett liv som inte längre var hennes.

Radions hallåa avbryter hennes tankar:

”Här på P4:a erbjuder vi en garanterat julfri zon. Ingen julmusik, bara personliga livsöden och som kapten vid rodret har vi Jeanette Hedman. Varmt välkomna att ratta in på *Vintergatan*. Vi direktsänder varje morgon med start klockan 06.00.”

En julfri zon, tänker Hedvig. Det är precis det hon behöver.